

ÉLŐ SZIGET

Időszakos plébániai értesítő

Esztergom - Városi
Plébánia

2023. május

XVI/5. szám

Pápalátogatás, generációk imakapcsolata, elsőáldozás, béralkozóink készülete – megint mozgalmas időket éltünk meg. Bár egy apuka az elsőáldozási szentmise után megjegyzte: „nekem ez a templomosdi nem a stílusom...” Talán a többségünknek még jelent valamit a Krisztushoz tartozásunk!

Ny. L.

Kedves Testvérek!

Jézus, a világtörténelem legkiválóbb tanítómestere, három éven át éppen arra tanította a tanítványait, hogy bajok, üldözések érik majd őket, de higgyenek. Az emmauszi tanítványok mégis teljes reménytelenséggel bandukoltak. Mi, mai hívek, többnyire arra törekszünk és azért imádkozunk, hogy ne legyen bajunk. Pedig Jézus nekünk sem ígér mást, mint a tanítványoknak. Miről is van szó?

Gyerekkorunkban szerettünk lengőhintázní. Minél jobban hátra lendült velünk a hinta, utána annál jobban lendült előre. Felnőttként Jézus arra hív bennünket, hogy higgyünk abban, hogy - Isten ajándékaként - minél jobban hátra lendül velünk az élet hintája, annál jobban fog előre lendülni.

Mindszenty bíboros atya beszédeire az ország sok-sok pontján óriási tömegek gyűltek össze. Makón például 1948. május 22-én 45.000 ember éljenezte. A hinta csodálatosan előre lendült. Aztán Mindszentyt bebörtönözték, folyamatosan kínozták, megalázták és a végsőkig próbálták lejártni. A hinta a teljes reménytelenségig hátralendült.

Aztán jött az '56. Ekkor diadalmenetben vitték ki a börtönből, és az egész ország itta szavait. De nem csak az ország, hanem szinte az egész világ. A hinta még jobban előrelendült, mint korábban. Aztán jöttek az orosz tankok, és a bíboros éveken át az amerikai nagykövetség bezártságában és bizonytalan jövő tudatában élt. A hinta hátralendült.

Aztán VI. Pál pápa a világbéke érdekében kompromisszumra kényszerült, hogy a bíboros el tudja hagyni Magyarországot. Mindszenty bíborosnak le kellett mondania a Magyar Egyház vezetéséről. A hinta így lendült előre és hátra.

A bíboros sok-sok jelentős városban éppen azért tudott a világon szerte élő magyarokkal élő kapcsolatba kerülni, mert kizárták a lehetőségéből, hogy újra vezesse a Magyar Egyházat. Azonban nem csak a magyarokkal került kapcsolatba. Kiadta az Emlékirataim című könyvét. Eddig az ideig sok vallásos országban is meghatározóan nagy tömegek lelkesedtek a kommunista eszmék vélt nagyszerűségének.

Mindszenty kijózanító tanúsága lerántotta a leplet a kommunista törekvések valódi arcáról, annak borzalmairól. Mindszenty folyamatos tanúsága megroppantotta a kommunizmus addigi ellenállhatatlannak tűnő diadalmas térhódítását. A Szovjetunió és a világkommunizmus hanyatlása feltartóztatlanul beindult. Mindszenty hintája folyamatosan hátra lendült, de utána folyamatosan egyre erőteljesebben előre is lendült. Ekkorra már nem egy kis ország, hanem az egész világ megmentésére lendült.

Isten bennünket, egyszerű híveket is arra hív, hogy higgyünk Istenben. Higgyünk a halálosan komoly és szent hintajátékban. Higgyünk abban, hogy nem a bajoktól való szabadulás a mi hivatásunk, hanem az, hogy higgyük, Isten minden nehézséget ajándékba ad, hogy általuk számtalan ember igazi és örök élete és örök boldogsága legyen a mi eredményünk és jutalmunk.

Higgyünk abban az Istenben, aki minden hátralendülést a még egyszerűbb előrelendülés elérése céljából ajándékoz nekünk, hozzátartozóinknak és általunk mindenki másnak.

Szeretettel: Andor atya

Küldj munkásokat aratásodba!

Tavaszi **Papi Koronát** tartott együttesen három esperes kerület: a miénk, a dorogi és a bajóti. Ezúttal a szemináriumban (Érseki Papnevelő Intézet) gyűltünk össze, Balogh Attila rektor atya vendégeiként.

A Korona témája a **papnevelés** volt, nem annyira előadás formájában, hanem a közös gondolkodás, a látószög tágitása volt a kitűzött cél. Ismeretes, hogy kevés a hivatás, fontos tehát a körülmények, a miértek őszinte vizsgálata.

A kiosztott feladatlapokat a csendes feldolgozása után aktív hozzászólásokkal, tapasztalat-megosztásokkal beszéltünk meg. (Én, mint a Pasztorális Tanács civil tagja – természetesen – csak a sejtéseimet, tapasztalataimat, véleményemet megerősítendő „megfigyelőként” vettem részt az őszinte véleményformálásban.) A feladatlapon négy téma szerepelt. Ezeket és a reakciókat most röviden összegzem. Természetesen ezek az atyák szemináriumi tapasztalataival, akkori életükkel, illetve további papi szolgálatokkal kapcsolatosak.

1-2. A szemináriumi évek tanulmányai, közösségi élete hogyan/miben segített a papi szolgálathoz, illetve mi az, ami nem volt érthető, miért is volt egyáltalán?

Sok emlék/tapasztalat előjött – ezekből néhány:

Pozitívum: az ima, a lelkeség, a liturgia megtanulása, megélése, a fegyelmezett életre nevelés, néhány atyával szorosabb, bensőséges kapcsolat, barátságokból papi közösségek kialakulása, kapcsolat a kispapok és a működő papság között...

Hiányosságok, nehézségek: az oktatás túlhangsúlyozása a gyakorlat rovására, zártság, olykor nem eléggé felnőttként kezelés, a gregorián erőltetése, előforduló következetlenségek...

Attila atya a **jelen helyzet**ből említett pár szempontot: A jelentkezők többsége plébániai háttér nélküli, gyakran problémás családokból jön. A ministrálás fontos előzmény lenne, de ez is hiányzik. Fontos a mentális/fizikai erőnlét, a rendszeres sport, állóképesség, a kommunikációs képességek tudatos fejlesztése, képzés/továbbképzés, a mentorálás, a káplánok továbbképzése, a kispapok családjának meghívása, megismérlése...

3-4. A következő kérdéskör az újmisés időszakról, valamint a **jelenkori élet papi kihívásairól** szólt. A diszpozíció, az első hely, meghatározó az egész papi életre: milyen atyához, hova kerül: segítőkész, főnöktípus plébános, aktív/passzív plébánia, nagyváros/sokfalus környezet, anyagi helyzet, kiszolgáltatottság, konfliktushelyzet a „helyi hagyományokkal”...

A jelen papi helyzetet nagyon megnehezíti a nem papi feladatok menedzselése, a rengeteg ügyintézés, a rezsivel kapcsolatos aktuális nehézségek, a főegyházmegye elvárásai, felújítások, építkezések gondjai, kapcsolat a „külvilággal”...

Úgy gondolom, nagyon hasznos volt papjainknak ez a tapasztalatcsere, aminek tanulságait bizonyára hasznosítani lehet (és kell is megítélésem szerint) a papképzésben, a szemináriumi életben.

Közben a bíboros atya meghívását is megkaptam a Pasztorális Tanács következő összejövetelére, május végére, amiről majd a következő számban szintén beszámolok.

Nyitrai László

Pápalátogatás

Mielőtt a világ meglelt / Ő már téged eltervezett.
 Testedet Ő alkotta, / Lelkedet Ő formálta,
 Azért vagy, mert Ő akarta.
 Áldjon meg téged az Úr / És őrizzen meg téged az Úr,
 Világítsa meg rajtad arcának fényét / S könyörüljön terajtad,
 Fordítsa tereád az Úr az Ő orcáját. / Adjon tenéked békességet,
 És hozza el az Ő országát!

(A szendrőládi cigányok áldása a Szentatyának)

Ferenc pápa, jó, hogy együtt vagyunk!

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat esztergomi meghívottjainak kis csoportjával együtt találkozhattunk Ferenc pápával a budapesti Rózsák terén álló Szent Erzsébet templomban.

Az eseményre rászoruló szegényeket, menekülteket, betegeket és hozzánk hasonló, tevékeny segítőt vártak. Korán reggel megérkezve őszinte szeretettel imádkozva, szinte családként vártunk a Szentatya érkezésére, miközben hallgattuk Melis Mihály szép orgonajátékát, majd Békéfi Viktória előadásában az Uram c. művet, az Ég tartja a Földet című musical egy részletét.

Spányi Antal püspök, a Katolikus Karitás elnökének köszöntője után tanúságot tettek:

Kanalas Brigitta máriapócsi családanya: sokat nélkülözött, 17 évesen férjhez ment, a harmadik gyermek születése után eladósodtak, férje inni kezdett, így ő egyedül tartotta el a családot. A helyi görög katolikusok segítségével kijutott a nehéz helyzetből. Sokat imádkozik, mindig a Szűzanya segítségét kéri.

Jakovlev Oleg és felesége öt gyermekükkel Ukrajnából menekültek. Miután beszámoltak szomorú és örömteli tapasztalataikról, a nagyobb gyermekek zenei kísérettel egy ukrán dalt adtak elő, majd ezt követte egy argentin zeneszerző Libertango című műve.

Kunszabó Panni és férje, Zoltán a Csak Egyet Szolgálat vezetői. Budapesten a hajléktalanokkal foglalkoznak, akik számára a köznapi élet segítése mellett szentmiséket, gyónási alkalmakat, szentségimádásokat is szerveznek. Megérintett az odaadásuk és az, hogy vendégnek nevezik a hajléktalanokat, akik közül már sokakat sikerült visszavezetni a társadalmilag elfogadott életformára.

Közről láthattuk, a pápa nagyon figyelmesen hallgatta a megszólalókat, és válaszában az egybegyűlt közösségnek és a tanúságtevőknek egyaránt személyes válaszokat és útmutatást adott. Megerősítette, hogy a szegények és a rászorulóknak állnak az evangélium középpontjában, Jézus azért jött, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek.

Az igazi hit képessé tesz arra, hogy kilépjünk a kényelmetlen világba is, a saját életünkkel a szeretet nyelvét beszéljük. A szeretet nyelvét beszélte Szent Erzsébet is, aki Istenhez kötötte magát, megnyílt a szegények iránti szeretetre. Aki nem szereti testvérét, akit lát, az nem szereti Istent sem, akit nem lát.

Köszönetet mondott a magyar egyháznak a tevékeny szeretet iránti elkötelezettségéért. Megható jelenettel zárult Ferenc pápa látogatása a szendrőládi cigányok dicsőítő zenélése, éneklése után. A kerekesszékekben ülő Szentatya jelezte a kísérőinek, hogy még maradna kicsit. Válaszul a zenészek az „Áldjon meg Téged az Úr” című dalt kezdték játszani, kezeiket a pápa felé nyújtva. Mi mindannyian lelkesen bekapcsolódtunk az áldás kérésébe, s mélyen átértéztük annak a lelki jelentőségét, hogy amint előtte a pápa bőségesen megáldott minket, most mi áldottuk meg Ferenc pápát, kérve életére az isteni segítséget.

A Szentatya lassan távozott a templomból, miközben a lehető legtöbb emberre kedvesen rámosolygott, megérintette őket, apró ajándékokat fogadott el. Krisztus földi helytartójának közelsége annyira eltöltött minket örömmel, hogy csak nagy sokára indultunk haza a templomból és a hívekkel megtelt Rózsák teréről.

Hitünkben rendkívül erős megerősítést kaptunk, s egyúttal sok éves munkánkért is hálát adhattunk Istennek, melyet a plébániai karitás csoportban végezhattunk a szegények javára. Ebbéli tevékenységünk szép lezárása és elismerése lett, hogy a Máltai Szeretetszolgálat jóvoltából együtt imádkozhattunk Ferenc pápával, s viselhettük a cikk címében megadott felirattal ellátott alkalmi pólókat. *Szöllösi Ilona és Takács Erzsébet*

A Szentatya második látogatása nem kevesebb izgatottsággal telt, mint másfél éve, az Eucharisztikus Világkongresszus alkalmával.

Valamikor tavasz elején ért a hír, hogy Ferenc pápa újra Magyarországra jön, ezúttal kimondottan csak hozzánk. A három napos látogatás programjai nem sokkal az első hír után már olvashatóak voltak. Több esemény és találkozó volt zártkörű, csak egy bizonyos közösség számára elérhető, de voltak olyanok is, amin mindenki részt vehetett. Ilyen volt többek között a vasárnapi szentmise a Kossuth téren, amit előzetes regisztráció nélkül látogathattunk.

Rögtön eldöntöttük édesanyámmal, hogy nekünk ott a helyünk. Misekezdés fél tíz. Elkezdtünk visszszámolni, hogy mikor is kellene indulnunk, hogy időben odaérjünk, és ne a legutolsó sorban álljunk. Végül az ötórás vonatot választottuk. Aki ismer, tudja, hogy a korán kelés és az utazás kombinációja meg én, nem vagyunk egy nevezőn. De emiatt nem akartam kihagyni ezt a jeles alkalmat. Ezért minden nehézségemet és persze az örömeimet is, amik ahhoz a vasárnapi utazáshoz és miséhez kapcsolódtak, Ferenc pápáért ajánlottam fel. Így szenvedni és örülni is könnyebb. És neki is, mint minden embernek, szüksége van a mi imáinkra, felajánlásainkra.

Fájdalmasan korán volt az indulás, de nagyon időben kiértünk az állomásra. Tudtuk, hogy nem egyedül fogunk utazni, de hogy ilyen sokan, azért azt sem gondoltuk. Már Esztergomban a legtöbb ülőhely foglalt lett. Ismerősökkel is találkoztunk. A legnagyobb meglepetés Gyöngyös barátnőm megjelenése volt ugyanazon a vonaton, ugyanott, ahol mi ültünk. Egy negyedik kedves ismerőssel kiegészülve jutottunk fel végül Pestre, és a Kossuth térre.

Közben megpirkadt, és a nap is próbálkozott előbújni. Ahol végül sikerült helyet találnunk - a kordontól nem messze - egy tüt nem lehetett leejteni, annyian voltunk. Viszont rálátunk az oltárra, és a közelünkben volt egy hatalmas kivetítő is. Nyomon lehetett követni, hogy hol jár a Szentatya, mikor érkezik meg a térre, mikor száll át a pápamobilba, mikor indul el a téren körbe.

Felemelő érzés volt újra látni és találkozni vele, másfél éven belül másodjára Budapesten! Sokkal lassabban ment körbe, mint annak idején a Hősök terén. Valóban mosolygó, jelen lévőnek láthattuk őt.

A mise és az előtte lévő ráhangolódás is jól szervezett, szép dalokkal, zeneművekkel átszőtt ima és szertartás volt. Hihetetlen, hogy ekkora tömeget is meg lehet áldoztatni tülekedés és mindenféle nehézség nélkül!

Az időjárás is igazán kegyes volt hozzánk, mert nemhogy az eső nem esett, hanem még a nap is kisütött. A visszaút is rendezett, nyugodt elvonulás volt a térről. Majd rövid várakozás a vonatra, és kiadós beszélgetés az utazás alatt.

Igazán hálás vagyok, hogy eljuthattam másodjára is egy pápai szentmisére. Élmény volt és feltöltődés.

Példa minden ember számára, hogy idősen, betegen, fáj-dalmakkal is lehet az ember derűs, és adhat másoknak aján-dékot: **az aktív jelenlét és szeretet ajándékát.**

Köszönjük Ferenc pápa!

Erdős Klára

Valaki értem imádkozott...

Örömmel tapasztalhattuk, milyen szívet melengető érzést jelentett plébániai kezdeményezésünk, a generációk imakapcsolata. A záró találkozásra sokan eljöttek, izgalommal várták, hogy fény derüljön a titokra, ki is az a „valaki”. Helyhiány miatt az összes élményt nem tudjuk megosztani, de egy csokrot összeállítottunk a résztvevők beszámolóiból. A szervezési hibákat kiküszöbölve szeptemberben újra elindítjuk az egymásért való imádkozást. (Szerk.)

Fantasztikus kezdeményezés volt Nyitrai Laciék részéről, hogy az idősebb és a fiatalabb generáció tagjai imádkozzanak egymásért. Az elképzelés lényege az volt, hogy aki részt szeretne venni ebben, bedobja a nevét a korosztályának kikészített dobozba, majd néhány hét múlva a másik korosztályból húz egy nevet. Ezért az emberért fog imádkozni hetente egy tized rózsafüzért, 2 hónapon keresztül.

Tetszett a kezdeményezés, ezért jelentkeztem. Kihúztam a nevet és elgondolkoztam.

Az ember, akit kihúztunk, ismerős lehet, de lehet, hogy csak látjuk az utcán, és nem ismerjük igazán. Az imáink által azonban közelebb érezhetjük magunkhoz, és az érzés, hogy valaki másért imádkozunk, különös kapcsolatot teremthet közöttünk.

Az esemény lezárásakor összegyűltünk idősebbek, fiatalabbak, jó hangulatban. Nyitrai Laci néhány mondatos bevezetője, két szép vers, közös éneklés és ima után fény derült a titkokra: sorban elmondtuk, ki kiért imádkozott. Ölelkezés, könnyek, csordultig telő szívek.

Voltak apróságok, amik nem sikerültek tökéletesen: sajnos nem mindenki tudott eljönni, és volt, aki kicsit félreértette a feladatot, de mindezzel együtt csodálatos volt, hogy mindenki valaki másért volt ott.

Nyitrai Marika beszámolt róla, hogy mindkét dobozba 25-25 név került. A beszámolóhoz fűzött egy idézetet is, ami azóta is a fülemben cseng: „A véletlen a Gondviselés fedőneve”.

Egy ilyen kis csoda után tanúi lehettünk egy másinak is, ami számomra a nap legmeghatóbb pillanatait hozta. Családos közösségünk egyik ifjú tagja, Szalma Örs a kisöccse nevét dobta a dobozba, azzal a céllal, hogy valaki imádkozzon érte.

Mindezt teljesen titokban tette, csak a nagymamáját avatta be, őt is csak utólag. Mivel 2 éves öccse még kicsi ahhoz, hogy másért imádkozzon, nagymamája kisegítette, és vállalta az imát valakiért. Örs nyilvánvalóan kicsit félreértette a feladatot, de ezzel a tétével – a testvéri szeretetről – szerintem mégis igazi példa lehet a korosztálya számára! És nem csak a korosztálya számára!

Igen, sokszor a hétköznapi életben észre sem vesszük, mekkora kincsek élnek körülöttünk!

Meszes Zsófi jóvoltából a Mindszenty Iskola néhány felsős osztálya is csatlakozott, így volt, akiért egy egész osztály imádkozott!

A „hivatalos” rész után egy kis agapé keretein belül volt lehetőség kötetlenül beszélgetni, akár ismerkedni is egymással, hiszen többen voltak, akik nem is ismerték, akiért imádkoztak. Én mindenki arcán örömet és meghatottságot láttam. Igazán felemelő élmény volt!

Biztos vagyok benne, hogy ha lesz még ilyen lehetőség, újra csatlakozni fogok, és erre szeretnék biztatni mindenki mást is!

Szeretettel: Ábel Kriszti

Aki nem volt ott...

Hetekkel ezelőtt, figyelmesen hallgattam plébánosunk hirdetésait. Különösen egy keltette fel az érdeklődésemet: „**valaki imádkozott értem**”. Ez a lehetőség, hogy a közösségünk fiatalabb és idősebb tagjai az ima segítségével közelebb kerüljenek egymáshoz, örömmel töltött el. Izgatottan tettem nevetem az öregek dobozába.

Következő alkalommal pedig még izgatottabb voltam. Vajon a fiatalabbak dobozából kit húzok? Meglepetésemet nem tudtam leplezni. Ugyan titok volt, de az egyik szervezőt megszólítottam: „Képzeld, ha lányom született volna, a Boglárka nevet kapja. És most kihúztam egy Boglárkát.” Marika háritott: „de ez titok!”. Én pedig közöltem: „nem is mondom meg a családnévét!” Hálát adva a Jóistennek rózsafüzér-tizedeimet örömmel imádkoztam Boglárkáért.

Mert Gyökössy Endrét idézve: „Az öregember visszanéz, és már nem a csodákat látja, hanem a csodák mögött a csodatevő Istent, Aki a tenyerén hordja.” /Ja, ez az idézet a Senior imaklubban kapott – persze Laciék által gyűjtött – Gyökössy Endre: Az öregkor örömei és áldásai c. könyvéből való./

Aztán eljött a nap, április 23-a, amikor a titkok fellebben-tek. Napok óta komoly fájdalommal küzdöttem, nem tudtam elmenni a találkozóra. Ezért Marikát megkértem, hogy mondja el a történetemet. Én pedig itthon képzeletben átöleltem az én Boglárkámat! Újra Gyökössy Endrét idézve ezt üzenem neked, kedves Boglárka, bízva abban, hogy hamarosan át is ölelhetlek: Egy jó szóval, egy meleg kézfogással, egy megírt levéllel, egy csokor mezei virággal, csak azzal, hogy „De jó, hogy látlak” – Isten templomát építem.

Pazsiczky Mariann

A Jézussal való találkozás már gyerekkorom óta fontos szerepet kap az életemben. Mindig is vonzott a templom csendje, a megnyugvás, a lelki táplálék, amit egy szentmise ad. Amikor az egyik szentmise végén meghirdették a „Generációk imakapcsolata” programot, nem volt kérdés, hogy ebben én is szeretnék részt venni. Nagy örömmel töltött el, hogy ebben a rohanó világban valakiért én is tehetek valamit, még akkor is, hogyha számomra abban a pillanatban egy általam nem ismert emberről volt szó.

Az elmondott rózsafüzér sokat segített a húsvéti lelki készülődésben is, és végig azt éreztem, hogy az imában kapcsolódok valakihez, benne van a gondolataimban, s kértem, hogy kapja meg mindazokat a kegyelmeket, amik fontosak számára.

Aztán április 23-án, vasárnap fény derült arra is egy szívet melengető, rövid program keretében, hogy ki is az, akiért imádkoztam. Ott, a Mindszenty iskola aulájában azt éreztem, hogy megérkeztem. Az ima által része lettem egy közösségnek, és jó ide tartozni! Remélem, hogy lesz folytatása ennek a kezdeményezésnek!

„Imádkoztatók a rózsafüzért mindig, amennyit csak tudjátok! Csodálatos ima! Csodálatosan egyszerű és mély!” Ha a Szűzanya mindig ezt ajánlotta, akárhol jelent is meg, nem gondoljátok, hogy jó oka volt rá?! *Solymosi-Kiss Anikó*

Pár héttel ezelőtt Keresztanyukám felhívott, hogy bekapcsolódnék-e ebbe a kezdeményezésbe. Öszintén bevallom, nem vágtam rá rögtön, hogy igen. De miután megtudtam, hogy a barátnőm, Szilvi is vállalkozik rá, nekem is megjött a kedvem.

És csodák csodája, Keresztanyu nevét húztam ki, aminek nagyon örültem. Az örvendetes rózsafüzért imádkoztam érte, hogy minél több örömben legyen része.

Eljött a várva várt nap, amikor megtudtam, hogy értem Meszes Magdi néni imádkozott, aki a volt tanárom Anyukája, és a nagyszüleim is jóban voltak velük. Megható érzés volt, köszönöm szépen!

Amikor Keresztanyunak elárultam, hogy érte én imádkoztam, mindketten elérzékenyültünk, és hálásak vagyunk a Jó Istennek, hogy így alakult.

Köszönöm keresztzüleimnek – ők voltak az ötletgazdák – és mindenkinek a szép élmény! Várom a szeptemberi folytatást!

Szeretettel: Kovácsné Holop Orsolya

Barátnőmhöz csatlakozva én is nagyon jó érzéssel tudok ezekről a hetekről beszámolni. Természetesnek vettem, hogy édesanyámmal együtt bekapcsolódunk. Mi, akik több generációs családban élünk, fontosnak tartjuk, hogy nem csak a családon belül, de környezetünkben is a különböző korosztályok megtalálják az egymáshoz vezető utat, a megfelelő kommunikációt.

Anyukám L. Máté nevét húzta. Minden héten közösen imádkoztunk érte és Andor atyáért. (Amikor az atya megtudta, hogy Szilvi a laborban dolgozik, kedve támadt egy vérvételre. Szerk.) Sajnos Mátéval vasárnap nem tudtunk találkozni, pedig anyukám nagyon szerette volna megismerni, hogy kiért imádkozott minden nap egy teljes rózsafüzért.

Nagyon hálásak vagyunk azoknak, akik miértünk imádkoztak: értem Judit főorvosnő, akivel együtt nem dolgoztam, de nagyon nagy tisztelettel és szeretettel gondolok rá. A fiatal generációnak igazi követendő példa lehet munkássága és a családban betöltött szerepe. Anyukáért egy egész család imádkozott. Nagyon jó érzés volt látni őket, a hittel teli szeretetüket, ahogy üdvözölték anyut.

Hálával és imával gondolunk Lacira és Marikára, hogy ilyen közösségformáló ötleteik vannak! Mindenkinek javasolni tudom, hogy imádkozzunk a különböző korosztályok jobb egymás mellett élése érdekében! Isten áldását kérem minden generációra!

Üdvözlettel: Kovácsné Szilvi

– Korábban szinte szomszédok voltunk, de névről nem ismertük egymást. Amikor kiderült, hogy értük imádkoztam, nagy öröm töltött el bennünket! Elmondták, imáim a legjobbkor jöttek. Találkozásunk megmutatta ennek a kezdeményezésnek a célját, azt, hogy a lelki tartalom közösségépítő erő is: olyan kedves emberekkel beszélgettem, akikről korábban alig tudtam valamit. (SZ.I.)

– Igazi meglepetés ért, olyan, amire nem is gondoltam! Értem egy egész osztály, a 7. b imádkozott, hittantanárunk, Mezes Zsófia vezetésével. Meghatódtam. Még egy emléklappal is megajándékoztak, amit nagy örömmel mutattam meg a családomnak, és kedves emlékeim között fogok őrizni. Köszönetképpen mostantól én hordozom imáimban őket, és hálás szeretettel gondolok rájuk. (K.J.)

– Nagy izgalommal vártam, hogy kiderüljön, kik is voltunk az imatársak, hiszen „titokban” és önként vállalkoztunk. Én nagy örömmel és komolyan tettem. Csalódás ért. Nem jött el az, akiért én imádkoztam, de az sem, aki értem. Rosszulesett, szíven ütött! Úgy vélem, aki bekapcsolódik a közös imába, felelősséggel is tartozik a társa felé. Félvállról venni ezt, megbántódáshoz vezethet! (E.K.)

– Köszönjük ezt a nagyszerű kezdeményezést! Nekünk annyira tetszett, hogy családi körben is megvalósítottuk. Mindenki az általa kihúzott családtagért imádkozott. Szeretettel várjuk a folytatást. (K.M.)

Jézus szeret engem!

Imaóra elsőáldozóinkkal

2023. április 18-án a Mindszenty József Katolikus Általános Iskola **elsőáldozásra készülő diákjaival** – köztük az én gyermekeimmel –, szülőikkel, az iskola pedagógusaival és a plébánia híveivel gyűltünk össze az iskola aulájában **imaórára**.

Felemelő érzés volt közösen, együtt imádkozni Jézushoz a gyermekeinkkel, a gyermekeinkért. Nagyon szép gondolatok hangoztak el a harmadikos lányok, fiúk, szülőtársaim és Nyitrai László tolmácsolásában. Megható volt, ahogy a diákok felkészülten, lelkesen mondták a verseket, és az, ahogy csengő énekükkel betöltötték a termet. Biztos vagyok benne, hogy elsőáldozásukra való készültek között ez az alkalom is fontos volt, ezáltal is megéreztek valamit, közelebb kerültek a május 14-i ünnepükhöz. Közel ötven gyerek imádkozott és énekelt együtt, fegyelmezetten és figyelmesen.

Kívánom, hogy az elsőáldozók szívükbe tudják fogadni az Úr Jézust az elsőáldozás pillanatában. Legyen ez igazi élmény számukra!

Legényné Balog Ramóna

Senior imaklubunk vendége májusban Dr. Osvai László főorvos úr volt. Előadásában a **hit és az orvoslás** összefüggésének témakörét boncolgatta. A képekkel is illusztrált fejtegetés első részében rövid történeti áttekintést adott a gyógyítás fejlődésének lépéseiről - a kezdetektől napjainkig. (Most csak egyetlen érdekességet emelnék ki a középkorból: a gyógyító Szent Kozma és Damján vértanúk alakja felkerült a Szent Koronára is, amit diaképen meg is mutatott a doktor úr.)

Részletesebben szöveg, igazán hiteles, szaktudásukkal, keresztény életükkel példát adó orvosról: a 2003-ban boldoggá avatott Batthyány-Strattmann Lászlóról és három esztergomi, illetve Esztergomhoz szorosan kötődőről: Dr. Schleifer Mátyásról, Prof. Dr. Naszlady Attiláról és Dr. Rajner Jánosról.

Az előadás kiemelte ezen orvosok hittel megélt hivatását, előkerültek életük olyan kisebb-nagyobb történései is, amik emberségüket, a betegek szeretetteljes szolgálatát mutatták meg.

Ezúton is megköszönjük Osvai főorvos úr széleskörű tudásával, tájékozottságával, ismereteivel összeállított, igen érdekes, értékes előadását! Köszönjük az ajándékba hozott, általa szerkesztett Kolos Füzeteket is, amik nagy érdeklődésre találtak körünkben!

NY.M.

ALAPÍTVÁNYUNK már újra támogatható. Adataink:

Esztergom-Városi Plébánia
Templomfelújító és Fenntartó Alapítvány
 2500 Esztergom, Rudnay Sándor tér 9.
Adószám: 18600227-1-11
Bankszámlaszám: (Duna Takarékszövetkezet Zrt.)
 5860 0575-1200 9817-0000 0000

Anyakönyvi adatok

Keresztelték: Szabó Nándor Ganyecz Zsombor
 Jakab Kristóf Lórinz Lili

Házassultak: Guna Máté - Szabó Dorisz
 Torda Márton - Kocsis Anita

Elhunytak: Páva Lajos 73 éves
 Hullár Lajosné, Kozák Lívia Erzsébet 66 éves
 Trexler Ferencné, Szabó Ilona 91 éves

Felelős kiadó: Pokriva László plébános
Felelős szerkesztő: Nyitrai László testületi alelnök
Tördelőszerkesztő: Németh Tünde Márta
Postacím: 2500 Esztergom, Rudnay tér 9. Tel.: 33/312-291
Bankszámlaszám: 12001008 – 01779574 – 00100001
Honlapcím: www.szentanna.extra.hu
E-mail: szentanna@szentanna.extra.hu
 varosiplebania@gmail.com
A kiadást támogatta: Somfainé Bernike, Dr. Bátori Dénesné
 Kányai Lajosné
Sokszorosítás: Spori Print Vincze Nyomda